

ΜΗΝΥΜΑ
ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ
ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
κ.κ. ΙΕΡΩΝΥΜΟΥ
ΔΙΑ ΤΗΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΗΜΕΡΑΝ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΟΣ
(5 ΙΟΥΝΙΟΥ 2020)

Ἡ σημερινή ἡμέρα - Παγκόσμιος Ἡμέρα Περιβάλλοντος - ἡ ὁποία, ὡς γνωστόν, ἐθεσπίσθη ὑπὸ τοῦ ΟΗΕ, πρὸ 48 ἐτῶν, ὡς ἡμέρα μνήμης, σεβασμοῦ, προστασίας καὶ ἀγάπης διὰ τὸ περιβάλλον, εἶναι μία σημαντικὴ εὐκαιρία δι' ἅπαντας, τὴν ὁποίαν καλούμεθα νὰ ἀξιοποιήσωμε δεόντως, ὥστε νὰ ἐπαναπροσδιορίσωμε τὴν σχέσιν μας μέ αὐτό.

Βεβαίως, ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία πάντοτε, μετὰ πολλῆς ἀγάπης καὶ στοργῆς, δέεται τοῦ Ἐλεήμονος Θεοῦ, τοῦ Δημιουργοῦ «ὄρατῶν τε πάντων καὶ ἀοράτων», διὰ τὴν διαφύλαξιν καὶ προστασίαν τοῦ περιβάλλοντος.

Ὑπενθυμίζει δέ, διὰ τῆς Ἁγίας Γραφῆς καὶ τῆς ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι Παραδόσεώς της, ὅτι ὁ ἄνθρωπος, ὡς ἡ κορωνὴ τῶν δημιουργημάτων τοῦ Θεοῦ, ὀφείλει, ἐάν θέλη νὰ ζήσῃ μέ ἰσορροπίαν, εἰρήνην, υἰγιάν καὶ εὐτυχίαν ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, νὰ σέβηται καὶ νὰ ἐκτιμᾷ τὸ περιβάλλον ὡς θεῖον δημιούργημα καὶ νὰ μὴ καταχρᾶται τῆς μεγάλης ταύτης δωρεᾶς τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ νὰ ἐπιδεικνύη ἐμπράκτως τὴν εἰλικρινῆ εὐγνωμοσύνην του πρὸς τὸν Δωρεοδότην, διὰ τῆς σωστῆς χρήσεως καὶ ἀξιοποιήσεως τῶν ὑπ' Αὐτοῦ παρεχομένων ἀγαθῶν.

Ἡ Ἁγία ἡμῶν Ἐκκλησία διακηρύττει ὅτι ὁ ἄνθρωπος δέν δύναται νὰ αὐτονομηθῇ ἀπὸ τῆς ὑπολοίπου δημιουργίας, οὐδέ δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἄνευ αὐτῆς κατὰ

τήν ιστορικήν αὐτοῦ ἐν τῇ ἐνθαδικότητι παρουσίαν καί, ὡς ἐκ τούτου, προστατεύων καί διαφυλάττων τό περιβάλλον, προστατεύει καί διαφυλάττει αὐτόν τοῦτον τόν ἑαυτόν του.

Ὁ Κύριος τῆς Δόξης ἔθεσε τόν ἄνθρωπον εἰς τόν κόσμον ὡς βασιλέα καί ἱερέα τῆς κτίσεως διά νά ἐργάζεται τά ἔργα τοῦ φωτός καί τῆς ἀγάπης καί οὐχί διά νά καταστρέφῃ διά τῆς κακῆς χρήσεως τήν δημιουργίαν τοῦ Θεοῦ. Ὅστις δέν ἐκτιμᾷ εὐχαριστιακῶς καί προσευχητικῶς τόν κόσμον καί δέν προσβλέπει δοξολογικῶς πρός τόν Ποιητήν τοῦ ἡλίου, τῆς γῆς, τῆς σελήνης, τῶν ἀστέρων, τῶν ἀστεροειδῶν, τῶν γαλαξιδῶν καί ὀλοκλήρου τοῦ στερεώματος· ὅστις δέν εὐγνωμονεῖ τόν Θεόν ὡς δημιουργόν τῶν βιωσυστημάτων τῆς γῆς, τῶν ὠκεανῶν, τῶν θαλασσῶν, τῶν ποταμῶν, τῶν δένδρων, τῶν φυτῶν, τῶν ἀνθέων, τῶν ζώντων ἐν γένει ὀργανισμῶν, οὗτος, δυστυχῶς, περιφρονεῖ τήν δημιουργικήν θεῖαν ἐνέργειαν καί, τοιοῦτοτρόπως, δέν κάμνει καλήν χρῆσιν τῶν ὑπό τοῦ Θεοῦ ποιηθέντων κτισμάτων.

Ἐπ' αὐτήν τήν ἐννοίαν σφάλλει, ἀστοχεῖ, ἀμαρτάνει ἔναντι τοῦ Θεοῦ, τοῦ ἰδίου τοῦ ἑαυτοῦ του καί τῶν συνανθρώπων του· ἔναντι τοῦ παρόντος καί τοῦ μέλλοντος· ἔναντι τῶν ἐπερχομένων γενεῶν, αἱ ὁποῖαι, δυστυχῶς, θά ὑποστοῦν τάς δεινάς συνεπειάς τῆς ἀνθρωπίνου ἀφροσύνης, ἐκ τῆς καταχρήσεως τῆς κτίσεως καί τῆς ὑλικῆς πραγματικότητος.

Οἱ Ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν ἔχοντες αἰσθησιν πνευματικήν περί τοῦ σκοποῦ τῆς ὑπάρξεως τοῦ ἀνθρώπου καί τῆς δημιουργίας τοῦ κόσμου, καί ἀφ' ἑτέρου μετέχοντες ἀπό τοῦ παρόντος τῆς θείας καί ἀρρήτου δόξης, ὑποδεικνύουν εἰς ἡμᾶς παντοιοτρόπως τό αὐθεντικόν περιβαλλοντικόν καί οἰκολογικόν - ἐκκλησιαστικόν φρόνημα.

Λόγου χάριν ὁ ἐρημίτης τοῦ Ἑλικῶνος, ὅσιος Λουκάς ὁ ἐν Στειρίῳ, μεριμνοῦσε μετὰ πάσης ἐπιμελείας διὰ τὰ φυτὰ, τὰ δένδρα, τὰ πετεινά τοῦ οὐρανοῦ, τήν λογικὴν καὶ ἄλογον κτίσιν.

Ὁ Ἅγιος Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός ἔλεγεν ὅτι «οἱ ἄνθρωποι θά μείνουν πτωχοί, διότι δέν θά ἔχουν ἀγάπην διὰ τὰ δένδρα», ἐνῶ ὁ Ἅγιος Ἀμφιλόχιος τῆς Πάτμου προέτρπε συχνάκις τούς ἐξομολογουμένους εἰς αὐτόν, ἀντί ἄλλου ἐπιτιμίου νά φυτεύουν πεῦκα εἰς τήν ἄνικμον ταύτην νῆσον τοῦ Ἀρχιπελάγους.

Οἱ Ἅγιοι ἐσέβοντο καί τιμοῦσαν τό περιβάλλον καί τήν κτίσιν, ὡς δημιουργήματα «ἐκ τοῦ μή ὄντος» τοῦ μόνο Ἀληθινοῦ Θεοῦ.

Εἰς ὀλόκληρον τήν ἱστορίαν τῆς ἀνθρωπότητος ἕως τῶν νεωτέρων χρόνων ἡ παράχρησις τῆς δημιουργίας μέ τήν βραδεῖαν σχετικῶς ἐξέλιξιν τῆς ἐπέφερε μικρότερα οἰκολογικά προβλήματα. Διὰ τῆς βιομηχανικῆς, ὅμως, ἐπαναστάσεως καί τῆς ἀναπτύξεως τῆς ἐπιστήμης καί τῆς τεχνολογίας ἡ παράχρησις ἐγένετο ἀνεξέλεγκτος. Ἡ μόλυνσις τοῦ ἀέρος, τῶν θαλασσῶν, τοῦ ἐδάφους, τοῦ ὑπεδάφους, τοῦ ἰδίου τοῦ ἀνθρωπίνου ὀργανισμοῦ, ἀπειλεῖ θανασίμως τόν ἄνθρωπον καί αὐτήν ταύτην τήν ζωήν.

Ἐν κατακλεῖδι δυνάμεθα νά εἴπωμεν ὅτι ἐάν τό περιβαλλοντικόν πρόβλημα εἶναι κατά βάσιν πνευματικόν μέ ἀπροσμέτρους ἠθικάς διαστάσεις τότε, ἐφ' ὅσον ὁ ἄνθρωπος δέν τοποθετεῖται ὀρθῶς ἔναντι αὐτοῦ, τοῦτο δέν θά παύσῃ νά ὑφίσταται, ὥστε νά δυνηθῇ νά ἐξέλθῃ οὗτος ἀπό τόν λαβύρινθον εἰς τόν ὁποῖον ἐνέκλεισεν ἑαυτόν.

Διό, ἄνευ τῆς ἀσκητικῆς καί εὐαγγελικῆς θεωρήσεως τῆς κτίσεως τοῦ Θεοῦ, ἄνευ τῆς λελογισμένης καί συνετῆς χρήσεως τῶν ὑλικῶν ἀγαθῶν καί τοῦ πλούτου,

τό περιβαλλοντικόν πρόβλημα ἀντί νά περιορίζηται, θά ἐξαπλοῦται συνεχῶς.

Ἡ Ἐκκλησία ἡμῶν δέν παύεται νά συνιστᾶ, ἔργοις καί λόγοις, τόν σεβασμόν πρὸς τό περιβάλλον ὡς θεῖον δημιούργημα, διὰ σχετικῶν μαθημάτων εἰς τὰ Κατηχητικά Σχολεῖα, διὰ εἰσηγήσεων εἰς τοὺς κύκλους μελέτης Ἁγίας Γραφῆς, διὰ τῆς καθιερώσεως ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου τῆς 1^{ης} Σεπτεμβρίου ὡς ἡμέρας προσευχῆς διὰ τό περιβάλλον, διὰ τῶν λειτουργικῶν τῆς εὐχῶν καί ἄλλων πνευματικῶν μέσων. Ἐνθαρρύνει δέ δράσεις τῶν ἐνοριῶν, καί ὄχι μόνον, ἐν σχέσει πρὸς τό περιβάλλον, ὅπως δειροφυτεύσεις, ἀνακύκλωσιν, περιορισμόν χρήσεως αὐτοκινήτων, ἀνανεωσίμους πηγὰς ἐνεργείας κ.λπ.

Ἐκ μέσης καρδίας εὐχόμεθα ὅπως ὁ ἐφετινός ἑορτασμός τῆς Παγκοσμίου Ἡμέρας Περιβάλλοντος ἀφυπνίσῃ τὰς συνειδήσεις πάντων ἡμῶν, ὥστε νά ἐκτιμῶμεν καί νά σεβώμεθα ἔτι καί ἔτι τήν θεῖαν δημιουργίαν καί δι' αὐτῆς πρῶτιστα τόν Ποιητήν καί Πλάστην τῶν ἀπάντων.